

Sygn. akt IV Ca 309/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Wanda Dumanowska (spr.)

Protokolant: Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa E. M.

przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w Łęborku z dnia 4 marca 2013r., sygn. akt I C 912/12

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego B. K. na rzecz powoda E. M. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV Ca 309/13

UZASADNIENIE

Rozpoznając złożoną przez pozwanego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 4 marca 2013r., wydanego w sprawie I C 912/12, przy uwzględnieniu treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie przypomnieć skarżącemu należy, że w postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1¹ k.p.c.). Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi sprzeczność ustaleń z zebranych w sprawie materiałem dowodowym przez błędne przyjęcie zasadności i wysokości roszczenia oraz uznanie, że wypowiedzenie umowy użyczenia, zawartej pomiędzy stronami, było skuteczne, zaś dokumentacja fotograficzna, przedłożona przez powoda, przedstawiała liczniki pozwanego.

Tak sformułowany zarzut był nietrafiony, jednak, z uwagi na kwestionowanie przez pozwanego, w treści uzasadnienia apelacji, udowodnienia przez powoda zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, stosownie do obowiązku, wynikającego z art. 6 k.c., rolą Sądu Okręgowego było dokonanie oceny, czy rozstrzygnięcie Sądu I instancji wydane zostało z obrazą prawa materialnego w postaci naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W świetle wywodów apelacji, kluczowym jest zatem wyjaśnienie pojęcia ciężaru dowodu, jego rozkładu i skutków, bowiem zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Regułę tę uzupełnia art. 232 k.p.c., który nakłada na strony obowiązek wskazywania dowodów koniecznych dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą one skutki prawne. W konsekwencji więc strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Natomiast Sąd zobowiązany jest wówczas wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów, przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie, ciężar żądań pozwu spoczywał na stronie powodowej, która w świetle przedstawionych dowodów, zwłaszcza łączącej strony umowy użyczenia z dnia 10 stycznia 2012r., w pełni sprostowała temu obowiązkowi, bowiem odwołała się do umowy łączącej strony i przedstawiła dowody, na podstawie których strony dotychczas dokonywały rozliczeń. Pozwany nie kwestionował autentyczności umowy ani żadnych innych dokumentów, załączonych do pozwu. Przyznał także, że do czasu wypowiedzenia tej umowy uiszczał żądane przez powoda kwoty, aby uniknąć odcięcia energii (k.67). W istocie zatem na pozwanego, który zakwestionował wysokość roszczenia oraz możliwość jego realnego rozliczenia, zgodnie ze stanem liczników, przeszedł ciężar udowodnienia słuszności tych zarzutów.

Dodać należy, iż logicznym było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że na podstawie przedmiotowej umowy powód umożliwił pozwanemu i jego małżonce pobór energii elektrycznej z należącej do niego sieci i, że jedynie użyczenie infrastruktury było świadczeniem nieodpłatnym, natomiast koszty utrzymania sieci elektrycznej oraz opłaty za pobór energii obciążały pozwanego i jego żonę solidarnie, zgodnie ze wskazaniem licznika i podlicznika.

W tej sytuacji, skoro skutek podniesienia twierdzeń przeciwnych, ciężar udowodnienia faktów, z których pozwanych chciał wywodzić skutki prawne, przeszedł na jego stronę, winien on podjąć inicjatywę dowodową. Tymczasem pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, celem wykazania braku istnienia podstaw do żądania zapłaty w wysokości określonej pozwem. W konsekwencji niepodjęcie jakiegokolwiek aktywności w postępowaniu dowodowym musiało doprowadzić do uznania przez Sąd Rejonowy, że twierdzenia strony pozwanej nie zostały przez nią udowodnione.

Wobec powyższego nie doszło, w ocenie Sądu Okręgowego, do naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Na uwagę nie zasługiwał także zarzut dotyczący nieprawidłowego rozwiązania przedmiotowej umowy użyczenia przez stronę powodową, ponieważ nie miało to żadnego wpływu na rozstrzygnięcie roszczenia o zapłatę.

Powyższe prowadzi to do oczywistej konstatacji, że apelacja pozwanego stanowi jedynie subiektywną polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Mając to na uwadze, apelację pozwanego jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł mając na uwadze jego wynik, a zatem stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 4, 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163. 1349 z 2002 roku z późn. zm.).